



UOHSX00DYO6T

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE



ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0149/2020/VZ

Číslo jednací: ÚOHS-31109/2020/321/VJu

Brno 19. 10. 2020

V řízení o rozkladu ze dne 24. 7. 2020 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne obviněným –

- **Thomayerova nemocnice**, IČO 00064190, se sídlem Vídeňská 800/5, 140 00 Praha 4 – Krč, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0034/2019/VZ-20905/2020/522/PKř ze dne 9. 7. 2020 vydanému ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0034/2019/VZ,

ve věci možného spáchání přestupků podle § 268 odst. 1 písm. a) a § 269 odst. 1 písm. c) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti s uzavřením **dotatku č. 1 ze dne 1. 4. 2017 ke Smlouvě o provozu, správě a údržbě vnitřních rozvodů tepelné infrastruktury** uzavřené dne 1. 11. 2016 mezi obviněným a společníky společnosti „Sdružení správa zařízení TN“ ČEZ Energetické služby, s.r.o., IČO 27804721, se sídlem Výstavní 1144/103, 703 00 Ostrava – Vítkovice, a EPC Holding, a.s., IČO 27909581, se sídlem Ke Hřišti 776/24, 181 00 Praha 8, kteří za účelem získání veřejné zakázky „Správa tepelných zařízení v areálu Thomayerovy nemocnice“ uzavřeli dne 20. 7. 2016 Smlouvu o společnosti č. 16410163, na veřejnou zakázku „Správa tepelných zařízení v areálu Thomayerovy nemocnice“ zadávanou v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 30. 5. 2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 31. 5. 2016 pod ev. č. zakázky 633486 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 3. 6. 2016 pod ev. č. 2016/S 106-189437,

jsem na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl takto:

I.

Podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, **výroky I., II. a IV.** rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0034/2019/VZ-20905/2020/522/PKř ze dne 9.7.2020 vydané ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0034/2019/VZ

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

II.

Podle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, **výrok III.** rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0034/2019/VZ-20905/2020/522/PKř ze dne 9.7.2020 vydané ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0034/2019/VZ

m ě n í m

tak, že nově zní takto:

„Za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí se obviněnému – Thomayerova nemocnice, IČO 00064190, se sídlem Vídeňská 800/5, 140 00 Praha 4 – Krč – podle § 268 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, ukládá

pokuta ve výši 300 000,- Kč (tři sta tisíc korun českých).

Pokuta je splatná **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“

ODŮVODNĚNÍ

I. Postup obviněného a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) jako orgán příslušný podle § 248 zák. č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 téhož zákona, a pro zvláštní postupy podle části šesté zákona, jakož i k projednání přestupků podle zákona, včetně ukládání pokut za jejich spáchání, obdržel podnět s žádostí o prošetření postupu zadavatele – Thomayerova

¹ Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, ve vztahu k posouzení změny závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku se jedná o znění účinné ke dni posouzení změny závazku dle § 273 odst. 6 zákona. Ve vztahu k posouzení odpovědnosti za přestupek a určení druhu a výměry sankce, resp. správního trestu se jedná o znění zákona účinné ke dni spáchání přestupku (v tomto případě okamžikem uzavření dodatku č. 1).

nemocnice, IČO 00064190, se sídlem Vídeňská 800/5, 140 00 Praha 4 – Krč, (dále jen „**obviněný**“ nebo též „**zadavatel**“) – při změně závazku ze smlouvy na plnění veřejné zakázky s názvem „Správa tepelných zařízení v areálu Thomayerovy nemocnice“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 30. 5. 2016 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 31. 5. 2016 pod ev. č. zakázky 633486 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 3. 6. 2016 pod ev. č. 2016/S 106-189437, (dále jen „**veřejná zakázka**“), kterážto změna byla provedena uzavřením dodatku č. 1 ze dne 1. 4. 2017 (dále jako „**dodatek**“) ke Smlouvě o provozu, správě a údržbě vnitřních rozvodů tepelné infrastruktury uzavřené dne 1. 11. 2016 mezi obviněným a společníky společnosti „Sdružení správa zařízení TN“ ČEZ Energetické služby, s.r.o., IČO 27804721, se sídlem Výstavní 1144/103, 703 00 Ostrava – Vítkovice, a EPC Holding, a.s., IČO 27909581, se sídlem Ke Hřišti 776/24, 181 00 Praha 8 (dále jako „**smlouva na veřejnou zakázku**“).

2. Na základě skutečností obsažených v podnětu si Úřad vyžádal od obviněného jeho stanovisko k věci a dokumentaci o zadávacím řízení předmětné veřejné zakázky. Po prostudování předložených dokumentů a stanoviska obviněného Úřad shledal, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že v rozporu s § 222 odst. 1 zákona umožnil podstatnou změnu závazku smlouvy na veřejnou zakázku po dobu jeho trvání bez provedení nového zadávacího řízení dle zákona, když uzavřel dodatek ke smlouvě na veřejnou zakázku, kterým ve smyslu § 222 odst. 3 písm. c) citovaného zákona významně rozšířil závazek z předmětné smlouvy o služby spočívající v zajištění provozu, správy, údržby a oprav vnitřních rozvodů pro zásobování studenou užitkovou vodou, pitnou vodou a správy odpadní kanalizace v objektech, a tím tyto služby zadal stávajícímu dodavateli, přičemž tím mohl ovlivnit výběr dodavatele. Dále Úřad shledal, že obviněný se v souvislosti s uzavřením dodatku ke smlouvě na veřejnou zakázku dopustil přestupku podle § 269 odst. 1 písm. c) zákona tím, že v rozporu s § 222 odst. 8 zákona neodeslal oznámení o změně závazku k uveřejnění způsobem podle § 212 zákona do 30 dnů od změny závazku, tj. do dne 2. 5. 2017, přičemž oznámení o změně závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku nebylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek a v Úředním věstníku Evropské unie.
3. O spáchání přestupků rozhodl Úřad příkazem ze dne 21. 1. 2019, č. j. ÚOHS-S0034/2019/VZ-01882/2019/522/PKř (dále jen „**příkaz**“), jež byl obviněnému doručen téhož dne. Předmětným příkazem byla obviněnému uložena pokuta za spáchané přestupky ve výši 750 000 Kč.
4. Dnem doručení příkazu obviněnému bylo dle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zahájeno správní řízení z moci úřední ve věci možného spáchání přestupků (viz bod 2 tohoto rozhodnutí o rozkladu) vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0034/2019/VZ (dále jako „**správní řízení**“).
5. Proti příkazu podal obviněný dne 29. 1. 2019 odpor, čímž byl předmětný příkaz ve smyslu § 150 odst. 3 správního řádu zrušen a správní řízení pokračovalo.
6. Dne 22. 3. 2019 vydal Úřad rozhodnutí č. j.: ÚOHS-S0034/2019/VZ-20905/2020/522/PKř (dále jako „**první meritorní rozhodnutí**“), kterým rozhodl shodně jako při vydání příkazu s tím, že nadto uložil obviněnému podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“), v návaznosti na § 79 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.,

o rozsahu hotových výdajů a ušlého výtěžku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč do dvou měsíců od právní moci rozhodnutí.

7. První meritorní rozhodnutí napadl obviněný řádně podaným rozkladem ze dne 5. 4. 2019.
8. Dne 27. 5. 2019 rozhodl předseda Úřadu rozhodnutím č. j. ÚOHS-R0061/2019/VZ-14582/2019/322/JSu (dále jako „**první rozhodnutí o rozkladu**“) o rozkladu obviněného ze dne 5. 4. 2019 tak, že první meritorní rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení. Své rozhodnutí předseda Úřadu založil na tom, že Úřad se v prvním meritorním rozhodnutí nezabýval tím, zda předmět plnění dodatku je z materiálního pohledu skutečně plněním nezbytným pro splnění původní potřeby obviněného, jež zadavatele vedla k zadání veřejné zakázky. Úřad vyšel při svém hodnocení pouze formálně z textu dodatku a nezabýval se skutečnou povahou plnění. Dále se měl dle předsedy Úřad zabývat tvrzením obviněného, že realizace předmětu plnění dodatku je nezbytná pro splnění původního plnění veřejné zakázky, neboť oba předměty plnění jsou úzce funkčně provázány. Dále předseda Úřadu konstatoval, že přestupku dle výroku II prvního meritorního rozhodnutí se obviněný nemohl dopustit, neboť Úřadem vyslovené porušení uveřejňovací povinnosti se může vztahovat pouze k uveřejňování změn závazků ze smluv, které jsou zákonem dovolené dle § 222 odst. 5 a 6 zákona, nikoliv ke změnám jiným nebo nedovoleným. Výroky III a IV prvního meritorního rozhodnutí pak nemohly obstát, neboť se jednalo o výroky závislé na výroci I a II.

II. Napadené rozhodnutí

9. Dne 9. 7. 2020 vydal Úřad rozhodnutí č. j.: ÚOHS-S0034/2019/VZ-20905/2020/522/PKř (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
10. Výrokem I napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že obviněný se dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že v rozporu s § 222 odst. 1 citovaného zákona umožnil podstatnou změnu závazku ze smlouvy na veřejnou zakázku po dobu jeho trvání bez provedení nového zadávacího řízení dle zákona, když dne 1. 4. 2017 dodatkem ke smlouvě na veřejnou zakázku, ve smyslu § 222 odst. 3 písm. c) zákona významně rozšířil závazek z předmětné smlouvy o služby spočívající v zajištění provozu, správy, údržby a oprav vnitřních rozvodů pro zásobování studenou užitkovou vodou, pitnou vodou a správy odpadní kanalizace v objektech, a tyto služby zadal původnímu dodavateli plnění veřejné zakázky, přičemž tím mohl ovlivnit výběr dodavatele.
11. Správní řízení Úřad výrokem II napadeného rozhodnutí v části týkající se možného spáchání přestupku podle § 269 odst. 1 písm. c) zákona obviněným tím, že v rozporu s § 222 odst. 8 citovaného zákona nedešlal oznámení o změně závazku k uveřejnění způsobem podle § 212 citovaného zákona do 30 dnů od změny závazku, tj. do dne 2. 5. 2017, podle § 257 písm. f) citovaného zákona zastavil, neboť v předmětné části řízení o přestupcích zahájeném z moci úřední dne 21. 1. 2019 nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 269 citovaného zákona.
12. Za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I napadeného rozhodnutí Úřad obviněnému – uložil pokutu ve výši 600 000,- Kč splatnou do dvou měsíců od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

13. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, v návaznosti na § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, Úřad obviněnému uložil uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč splatné do dvou měsíců od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.
14. Své rozhodnutí Úřad odůvodnil tím, že obviněnému muselo být vzhledem k okolnostem veřejné zakázky a s přihlédnutím k jejímu charakteru už v době jejího zadávání zřejmé, že vznikne potřeba zadat plnění dle dodatku externímu subjektu – témuž dodavateli, který realizuje smlouvu na veřejnou zakázku. Úřad svůj závěr dovodil z toho, že obviněný po určitou dobu před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku prováděl vlastními silami provoz a údržbu studenovodní infrastruktury a teplovodní infrastruktury a muselo mu tedy být zřejmé, že správu studenovodní i teplovodní infrastruktury musí provádět tatáž osoba vzhledem k jejich zřejmé neoddelitelnosti. Dále Úřad konstatoval, že obviněný, jakožto veřejný zadavatel, má postupovat při zadávání veřejné zakázky a tedy i při posouzení potřeby, kterou zadáváním veřejné zakázky chce uspokojit, obezřetně a uváženě a nesmí kalkulovat s tím, že zadá veřejnou zakázku a posléze k ní „dodatečně“ připojí napřímo plnění, o kterém již předem věděl nebo musel vědět, že jej bude nutné plnit současně a ve spojitosti s plněním veřejné zakázky. Opačným postupem by docházelo k vynakládání veřejných prostředků zcela mimo hospodářskou soutěž. Z těchto důvodů Úřad konstatoval, že obviněný nesplnil podmínky nepodstatné změny závazku dle § 222 odst. 5 zákona, které se dovolával, neboť není naplněna podmínka dodatečnosti plnění (blíže viz dále, nebo například body 35 až 37 prvního rozhodnutí o rozkladu). Úřad pak neshledal, že by jednání obviněného splňovalo jakoukoliv z podmínek pro dovolenou změnu závazku ve smyslu zákona a naopak uzavřel, že se jedná o změnu podstatnou dle § 222 odst. 3 písm. c) zákona, kterou nelze zadat bez provedení zadávacího řízení.

III. Námitky rozkladu

15. Dne 24. 7. 2020 podal obviněný Úřadu rozklad z téhož dne proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo obviněnému doručeno dne 9. 7. 2020. Rozklad byl podán v zákonné lhůtě. Obviněný napadené rozhodnutí napadl v celém jeho rozsahu a požádal o lhůtu k doplnění rozkladu. Obviněný svůj rozklad dále odůvodnil svým podáním ze dne 7. 8. 2020 doručeným Úřadu téhož dne, ve kterém vzal svůj rozklad v části výroku II napadeného rozhodnutí zpět.
16. Obviněný v rozkladu napadá závěr Úřadu o tom, že obviněný měl v úmyslu obejít zákon a tedy napadá i posouzení splnění podmínky dodatečnosti plnění dle § 222 odst. 5.
17. Obviněný tvrdí, že reálná potřeba poskytnutí dodatečných služeb byla zjištěna až po uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, když až tehdy začala být správa teplovodní a studenovodní infrastruktury prováděna odlišnými osobami a tehdy se projeví obtíže s tím spojené. Před tímto oddělením služeb nikdy správu vodovodní infrastruktury nezajišťovaly různé osoby a nemohly tedy vyvstat problémy, jež vedly obviněného k uzavření dodatku ke smlouvě na veřejnou zakázku.
18. Obviněný pak uvádí, že argumentace Úřadu je tendenční a účelová, není založena na faktech ale naopak je založena na domněnkách a fabulacích a Úřad pro závěr o úmyslu obviněného

obejít zákon nesnáší žádné relevantní indicie. Naopak obviněný se domnívá, že jeho postup je nanejvýše „nešikovný“ a neznamená nesplnění podmínek pro využití § 222 odst. 5 zákona.

IV. Závěr rozkladu

19. Obviněný navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení zastavil.

V. Řízení o rozkladu

20. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

VI. Stanovisko předsedy Úřadu

21. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 98 odst. 1 zákona odpovědnosti za přestupky přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
22. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je shora uvedeno, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem přistoupil k potvrzení napadeného rozhodnutí a zamítnutí podaného rozkladu.

VII. K námitkám rozkladu

23. Předně konstatuji k částečnému zpětvzetí rozkladu, že výrok I a výrok II napadeného rozhodnutí jsou výroky hmotněprávně závislé, neboť se jedná o skutky na sebe navazující – změna závazku ze smlouvy a neuveřejnění změny - a konstatování skutku dle výroku I vylučuje konstatování skutku dle výroku II a naopak, jak jsem vyložil již v prvním rozhodnutí o rozkladu. Při zrušení jednoho z výroků by tedy bylo nutno se nově zabývat i výrokem druhým. Neboť je však napadené rozhodnutí potvrzováno a obviněný bral rozklad zpět v části dle výroku II znějícího v jeho prospěch, je v zásadě otázka posouzení účinnosti částečného zpětvzetí rozkladu irelevantní. Avšak platí, že výrok II napadeného rozhodnutí se stane pravomocným až okamžikem vydání tohoto rozhodnutí o rozkladu. Zpětvzetí rozkladu v části proti výroku II nemá za následek to, že by tento výrok samostatně mohl nabýt právní moci, neboť jak již bylo uvedeno – jedná se o výrok závislý na výroku I napadeného rozhodnutí (srov. § 82 odst. 3 správního řádu).

K výroku I

24. Úřad v napadeném rozhodnutí vyhodnotil, zda se v tomto případě nejedná o nepodstatnou změnu závazku nebo vyhrazenou změnu závazku dle § 222 odst. 2, 4, 6, 7 a 10 a nekonstatoval, že by v daném případě šlo o některou z těchto typových nepodstatných změn. Obviněný se takové právního posouzení ani nedovolává a já hodnocení Úřadu v této otázce zcela přisvědčuji. Předmětem sporu v této věci pak je naplnění hypotézy § 222 odst. 5 zákona a posléze naplnění hypotézy dle § 222 odst. 3 písm. c) zákona.

25. *K naplnění hypotézy § 222 odst. 5 je zapotřebí splnit kumulativně následující znaky:*
- a. *dodatečnost plnění*
 - i. *kteřé nebylo zahrnuto v původním závazku*
 - b. *nezbytnost plnění*
 - c. *nemožnost změny dodavatele z důvodu:*
 - ii. *ekonomických anebo technických spočívajících zejména v požadavcích na slučitelnost nebo interoperabilitu se stávajícím zařízením, službami nebo instalacemi pořízenými zadavatelem v původním zadávacím řízení*
 - iii. *pokud by způsobila zadavateli značné obtíže nebo výrazné zvýšení nákladů*
 - d. *hodnota dodatečných stavebních prací, služeb nebo dodávek nepřekročí 50 % původní hodnoty závazku; pokud bude provedeno více změn, je rozhodný součet hodnoty všech změn podle tohoto odstavce*
 - e. *celkový cenový nárůst související se změnami při odečtení stavebních prací, služeb nebo dodávek, které nebyly s ohledem na tyto změny realizovány, nepřesáhne 30 % původní hodnoty závazku.*
26. O splnění podmínek pod písmeny b) až e) předchozího odstavce není sporu, Úřad jejich splnění správně konstatoval a obviněný toto nenapadá. Spornou otázkou je splnění podmínky dodatečnosti plnění. K tomu jsem v prvním rozhodnutí o rozkladu konstatoval, že podmínka dodatečnosti plnění nebude splněna, pokud zadavatel s úmyslem obejít zákon rozdělí zakázku na hlavní část a část dodatečného plnění, kterou by poté zadal mimo zadávací řízení jako nepodstatnou změnu závazku. Takovým postupem by došlo k obejití zákona, kdy by veřejné prostředky byly vydávány zcela mimo zadávací řízení, a to bez legitimního důvodu a jedná se o plnění, jež by jinak v zadávacím řízení muselo být zadáno. Touto otázkou jsem se zabýval v odstavcích 35 až 37 prvního rozhodnutí o rozkladu ryze v rovině obiter dictum a Úřad tyto vzal v úvahu při vydaná napadeného rozhodnutí.
27. Zde je nutno částečně přisvědčit obviněnému v tom, že samostatně prováděl údržbu až po zahájení zadávacího řízení na veřejnou zakázku a před tím si tedy nemusel být vědom neoddělitelnosti dotčených plnění, proto, že by z vlastní zkušenosti toto plnění prováděl. Úřad tedy nesprávně konstatoval, že kvůli provádění dotčených plnění musel obviněný vědět o potřebě zadat obě plnění témuž vybranému dodavateli. Obviněný tvrdí ve svém rozkladu, že zajišťoval dotčené plnění souhrnně (tedy studenovodní i teplovodní infrastruktury) až od 1. 9. 2016 do 31. 10. 2016. Z námitek proti zadávací dokumentaci veřejné zakázky ze dne 26. 7. 2016 podaných společností České teplo, s.r.o., IČO 25055925, se sídlem Klapkova 731/34, Kobylisy, 182 00 Praha 8, pak plyne, že ještě k datu podání námitek zajišťoval provoz studenovodní i teplovodní infrastruktury právě podatel zmíněných námitek. Tedy ještě v průběhu zadávacího řízení na veřejnou zakázku obviněný plnění předmětu veřejné zakázky neprováděl, a tedy v okamžiku posuzování svých potřeb pro účely stanovení předmětu veřejné zakázky mu nemusela být známa nutnost zadávat dotčená plnění společně témuž dodavateli z toho titulu, že by byl obviněný provozovatelem dotčené infrastruktury.
28. Obviněný svou obranu staví na tom, že nemusel vědět o nutnosti správy studenovodní i teplovodní infrastruktury jedním subjektem, resp. mu nemuselo být zřejmé, že je velmi

nevhodné, aby správu teplovodní a studenovodní infrastruktury prováděly rozdílné subjekty. Tuto obranu však musím označit za nedůvodnou. S nadsázkou - nelze obecně přijmout argument, kdy se zadavatel bude dovolávat provozních komplikací plynoucích např. ze situace, kdy zadá zakázku na opravu elektroinstalace jedné osobě s tím, že fázový vodič bude zapojovat dodavatel a zemní vodič zadavatel, ačkoliv oba vodiče jsou součástí téhož kabelu a jsou umístěny v téže zední drážce a zakázku pak zadavatel rozšíří s tím, že nepředpokládal provozní problémy s tím spojené. Takový přístup je absurdní a vedl by k účelovému obcházení zákona, k čemuž umožnění změn závazků – z logiky věci – vést nemůže.

29. Podmínka dodatečnosti plnění nebude splněna, pokud zadavatel s úmyslem obejít zákon nebo z **hrubé nedbalosti** nezahrne do původního plnění i tu část, o které buďto ví nebo vědět má, a tuto část posléze zadává jako dodatečné plnění ve smyslu § 222 odst. 5 zákona jako nepodstatnou změnu závazku. Dodávám, že z ničeho, co je obsahem správního spisu a tedy i provedeného dokazování neplyne úmysl (ať přímý či nepřímý) zadavatele obejít zákon a v tomto dávám obviněnému zapravdu. Navzdory tomu však konstatuji, že obviněný postupoval v rozporu se zákonem. Rozhodné skutečnosti věci totiž poukazují na to, že zadavatel si v nyní řešené věci počínal hrubě nedbale. Prvně je ale nezbytné ukotvit hrubou nedbalost do mechanismu posuzování dodatečnosti plnění jakožto podmínky nepodstatné změny závazku dle § 222 odst. 5 zákona.
30. Výše uvedené úvahy podkládám analogií dovolených změn smlouvy a jednacího řízení bez uveřejnění. Oba tyto instituty umožňují za splnění určitých podmínek zadat plnění, které by jinak mělo být předmětem některého z druhů „otevřenějších“ zadávacích řízení, bez soutěže přímo určitému dodavateli. Jako instituty vylučující hospodářskou soutěž je pak nutno jednacím řízením bez uveřejnění i změny smluv vykládat restriktivně, a to obdobným způsobem. Nelze opomenout, že za účinnosti dřívější právní úpravy [zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „ZVZ“)] byly změny závazků ze smluv zpravidla prováděny za využití jednacím řízením bez uveřejnění. Z těchto důvodů se domnívám, že soudní rozhodovací praxe i rozhodovací praxe Úřadu stran možnosti využití jednacím řízením bez uveřejnění je inspirativní a použitelná pro posouzení změn závazků dle § 222 zákona. Zaviněním zadavatele (obviněného) se pak ve věcech jednacím řízením bez uveřejnění soudy již vícekrát zabývaly. Byla řešena otázka, zda je možné využít postup dle § 63 odst. 3 zákona (resp. § 23 ods.t 4 ZVZ) tam, kde zadavatel svým jednáním způsobí vznik stavu tzv. vendor lock-in, kdy veřejnou zakázku z důvodu technických, uměleckých nebo z důvodů ochrany výhradních práv může plnit pouze určitý dodavatel. Rozhodovací praxe pak ukázala, že v případě zavinění tohoto stavu zadavatelem není splněna materiální stránka pro využití jednacím řízením bez uveřejnění. Tento přístup lze přiměřeně využít při řešení nyní nastolené otázky – tedy zda může zadavatel využít postupu dle § 222 odst. 5 v případě, že svým jednáním způsobí nutnost takto postupovat.
31. V rozsudku č. j. 62 Af 30/2018-101 ze dne 17. 10 2019 krajský soud dospěl k rozlišení tří typových situací stran zavinění zadavatele:

„Zdejší soud, pokud jde o samotné posouzení naplnění podmínek pro použití jednacím řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ, resp. nyní § 63 odst. 3 písm. c) a v zásadě i písm. b) ZZVZ, považuje za přiměřené vycházet z toho, že v praxi se mohou objevovat tři základní typové situace, v nichž podmínky pro použití jednacím řízení bez uveřejnění nebyvají

materiálně naplněny a v nichž zadavatel není oprávněn zadávat navazující veřejnou zakázku prostřednictvím jednacího řízení bez uveřejnění.

O první typovou situaci jde tehdy, pokud zadavatel při zadávání původní veřejné zakázky poruší ZVZ, resp. nyní ZZVZ, v důsledku čehož není možné zadávat navazující veřejnou zakázku v některém z „otevřenějších“ druhů zadávacích řízení, nýbrž toliko prostřednictvím jednacího řízení bez uveřejnění; jde tedy o situaci, kdy nutnost použití jednacího řízení bez uveřejnění je vyvolána předchozím porušením ZVZ (ZZVZ) při zadávání předchozí veřejné zakázky.

O druhou typovou situaci jde tehdy, pokud zadavatel stav exkluzivity sám s úmyslem vytvořit podmínky pro použití jednacího řízení bez uveřejnění vědomě způsobil; jde tedy o situaci, kdy zadavatel si podmínky pro navazující zadávání s využitím výlučně jednacího řízení bez uveřejnění vytvořil právě proto, aby navazující veřejné zakázky mohl zadávat konkrétnímu dodavateli. Není v tomto případě nezbytné, aby o postupu zadavatele v zadávacím řízení na původní veřejnou zakázku bylo žalovaným rozhodnuto coby o porušení zákona.

...

Třetí typová situace je dána tehdy, pokud zadavatel, ačkoli s ohledem na konkrétní okolnosti v době zadávání původní veřejné zakázky musel rozumně předpokládat, že v budoucnu vznikne potřeba zadání navazujících veřejných zakázek, při zadávání původní veřejné zakázky akceptuje licenční či jiná smluvní ujednání, která de facto vylučují, aby navazující veřejná zakázka mohla být splněna jiným než v této původní veřejné zakázce vybraným dodavatelem, čímž znemožní zadávání navazujících veřejných zakázek v některém z „otevřenějších“ druhů zadávacího řízení a naopak podmíní zadávání navazujících veřejných zakázek v jednacím řízení bez uveřejnění s odkazem na ochranu práv duševního vlastnictví či technických důvodů. Ani v tomto případě není nezbytné, aby o postupu zadavatele v zadávacím řízení na původní veřejnou zakázku bylo žalovaným rozhodnuto coby o porušení zákona.

Od naposledy uvedené (třetí) typové situace je třeba odlišit takovou situaci, kdy zadavatel při zadávání původní veřejné zakázky, s ohledem na skutkové okolnosti předcházející a provádějící její zadávání, budoucí potřebu zadávat navazující veřejné zakázky předvídat skutečně objektivně nemůže, avšak z důvodu nastalé objektivní změny okolností je následně nucen navazující veřejnou zakázku zadat. Jak k tomu uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.1.2013, č.j. 5 Afs 43/2012-54, „...[p]okud v průběhu životnosti softwaru nastane z hlediska zadavatele objektivní změna (nová legislativa, nové manažerské rozhodnutí nadřízených orgánů), tak může nastat situace, kdy by vyloučení použití jednacího řízení bez upozornění (zjevně podle zdejšího soudu myšleno „bez uveřejnění“) fakticky znamenalo zákonem stanovenou povinností zadavatele pořídit určitý software znovu a znehodnotit již vynaloženou investici na dosavadní software...“. Jestliže by nebylo možno odlišit naposledy uvedenou typovou situaci od třetí ze shora uvedených, reálně by to mohlo vyvolat praktickou neaplikovatelnost § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ, resp. nyní § 63 odst. 3 písm. b) a c) ZZVZ; jednací řízení bez uveřejnění podle těchto ustanovení by se tak mohlo stát reálně vyprázdněnou kategorií, jež by existovala pouze v textu zákona. Podle zdejšího soudu není žádného principiálního důvodu v praxi plošně eliminovat zákonem předvídanou možnost zadávat veřejné zakázky, které mohou být z důvodu ochrany výhradních práv či technických důvodů splněny pouze jediným dodavatelem, prostřednictvím jednacího řízení bez uveřejnění –

v těchto případech je omezení hospodářské soutěže akceptovatelné, a to právě kodifikací možnosti použít jednací řízení bez uveřejnění ve specifických situacích.“

32. Mírou zavinění se pak zabýval krajský soud i v rozsudku 31 Af 17/2018-99 ze dne 22. 1. 2020 kde uvedl v odstavci 16 rozsudku, že je pro využití jednacího řízení bez uveřejnění mimo jiné nutno posoudit, zda *„Stav exkluzivity, který je důvodem pro využití jednacího řízení bez uveřejnění, si nezpůsobil sám zadavatel, ač si mohl být vědom (zdůraznění doplněno předsedou Úřadu) pozdější nutnosti dílo dále upravovat či rozšiřovat.“* a dále pak soud konstatoval, že *„Kromě toho je nutno přisvědčit žalovanému v tom, že pokud skutečně autorská práva vybraného uchazeče (která nikdo nezpochybňuje, zpochybňováno je pouze prokázání, že tato autorská práva bránila realizaci zakázky ze strany jiného subjektu) bránila realizaci rozšíření systému GINIS jiným subjektem, na konkrétní obsah smluvního vztahu v rámci původní dodávky systému GINIS žalobce přistoupil vědomě a dobrovolně, a vlastním přičiněním docílil výsledného nastavení rozsahu uživatelských práv k tomuto systému. To vše i přesto, že systém GINIS měl evidentně v plánu využívat dlouhodobě, a musel, resp. měl, si být vědom toho, že takový víceúčelový informační systém, jakým systém GINIS je, bude vyžadovat (právě například v důsledku předvídatelných legislativních změn) kromě standardní údržby rovněž pravidelné aktualizace a úpravy, či dost možná rozšíření.“* Soud tedy přihlédl k charakteru plnění veřejné zakázky a rozhodl, že vzhledem k charakteru plnění veřejné zakázky muselo být zadavateli zřejmé, že bude potřeba předmět plnění veřejné zakázky v čase upravovat – měnit původní závazek.
33. Pokud tedy prolneme závěry výše uvedené judikatury týkající se zavinění zadavatele, zjistíme, že tzv. třetí typová situace dopadá na zavinění zadavatel ve formě nedbalosti, přičemž při hrubé nedbalosti soudy konstatují porušení zákona (nedovolené použití jednacího řízení bez uveřejnění), naopak běžnou nedbalost, čili „nešikovnost“, zadavateli soudy dovolují – tedy konstatují, že pro tyto případy právě zákon využití jednacího řízení bez uveřejnění dovoluje.
34. Obdobně je nutno vykládat § 222 odst. 5 zákona. Využití tohoto postupu, kdy je plnění veřejné zakázky zadáno zcela s vyloučením hospodářské soutěže nelze připustit tam, kde zadavatel nezahrne dodatečné plnění do původního závazku úmyslně, nebo z hrubé nedbalosti (tedy tam, kde je z okolností případu budoucí vznik potřeby zadat dodatečné plnění *do očí bijící, bez ohledu na to, zda se jedná o nedbalost vědomou či nevědomou*). Koncept hrubé nedbalosti nalezneme jak v právu občanském, tak právu trestním (srov. § 16 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a § 2898 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). V odborné literatuře pak nalezneme definici hrubé nedbalosti zjevně přílehlavou této věci: *„Hrubá nedbalost není dalším typem nedbalosti, ale jde o vyšší míru nedbalosti (ve smyslu její intenzity), Míří se tím na lehkomyšlnost až bezohlednost škůdce, s jakou přistupuje k plnění své právní povinnosti (např. se i přes několikeré upozornění neseznámil s předpisy nutnými pro výkon jeho činnosti, takže při jejich porušení se sice jedná o nevědomou nedbalost, ale v intenzitě hrubé nedbalosti). Jinými slovy, jednání je hrubě nedbalé, pokud s ohledem ke všem okolnostem porušuje v neobyčejně vysoké míře vyžadovanou opatrnost, přitom zůstává nepovšimnuto, co musí být jasné každému (Röhl, 1974, s. 521). Hrubá nedbalost se nemůže*

*přihodit člověku, který je velmi opatrný.*² Smyslem a účelem zákona obecně je chránit hospodářskou soutěž a jejím prostřednictvím zajistit efektivní nakládání s veřejnými prostředky, nikoliv aprobovat obcházení zákona či hrubou nedbalost zadavatele, Úřad se správně v odst. 141 napadeného rozhodnutí zabýval mírou opatrnosti (péče) jež lze požadovat po zadavateli nakládajícím s veřejnými prostředky.

35. V řízení, jak jsem již uvedl, nebylo zjištěno, že by obviněný jednal s úmyslem obcházet zákon a jeho účel. Vzhledem k charakteru plnění a jeho zjevné neoddělitelnosti a vzhledem k tomu, že zadavatel jistě není, díky rozsahu jím provozované činnosti vyžadujícím správu celého nemocničního areálu, laikem či osobou nezkušenou (obviněný je institucí s téměř stoletou historií), pak však konstatuji, že zadavateli mohlo a mělo být naprosto zřejmé, že jím zvolené rozdělení správy teplovodní a studenovodní infrastruktury mezi dva subjekty skutečně není vhodné. Bez povšimnutí by nemělo zůstat ani to, že zadavatel postupuje obecně s péčí řádného hospodáře, v důsledku čehož by měl postupovat obecně obezřetněji. Tím se do jisté míry snižuje hranice hrubé nedbalosti. Pro názornost opakuji, že představa obviněného, že vodovodní potrubí vedoucí k těmto umyvadlu budou spravovat dvě různé osoby a že takové řešení je snad z nějakého důvodu vhodné, je jasně mylná, a to i z pohledu laika bez zkušeností s provozem a správou většího areálu nemocnice. Není tedy přiléhavá obrana obviněného, když se hájí tím, že před plněním veřejné zakázky (a rozdělením správy vodní infrastruktury mezi dva subjekty) zajišťovala plnění předmětu veřejné zakázky vždy jedna osoba – naopak z toho mělo být obviněnému zřejmé, že takový postup je nejen vhodný, ale nutný, jak sám nyní tvrdí.
36. Shrnuji tedy, že vzhledem k charakteru plnění veřejné zakázky muselo být zadavateli zřejmé, že bude muset její plnění rozšířit tak, jak se to stalo dodatkem ke smlouvě na veřejnou zakázku, a to již před zadáním veřejné zakázky. V takovém případě se zadavatel nemůže dovolat nepodstatné změny závazku dle § 222 odst. 5 zákona, neboť tato možnost nemá sloužit jako náprava zjevně nesprávného (hrubě nedbalého) postupu v důsledku čehož je vyloučena hospodářská soutěž. U plnění dodatku tak není splněna podmínka dodatečnosti dle hypotézy § 222 odst. 5 zákona, neboť obviněnému již při zadání veřejné zakázky muselo a mělo být zřejmé, že bude nutno plnění veřejné zakázky rozšířit o plnění dle dodatku ke smlouvě na veřejnou zakázku. Zadáním dodatku tak zadavatel neprovedl nepodstatnou změnu závazku dle § 222 odst. 5 zákona. Jelikož ale takový závěr automaticky nesvědčí o tom, že by se jednalo o podstatnou změnu, napadené rozhodnutí muselo vyřešit i tuto otázku (viz např. bod 155 odůvodnění). Ačkoliv je odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně dovození podstatnosti posuzované změny skromné, lze se s ním ztotožnit a „doplnit“ jej v rámci tohoto řízení o rozkladu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40, kde je uvedeno: *„Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů totiž tvoří jeden celek; proto může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 -47).“*).

² BEZOUŠKA, Petr. § 2898 [Limity ujednání o omezení povinnosti k náhradě újmy]. In: HULMÁK, Milan, a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 1504.

37. Z výše uvedeného je patrné, že možnost provést nepodstatnou změnu bez provedení zadávacího řízení lze označit za postup směřující k zadání veřejné zakázky (což je *a contrario* patrné z toho, že podstatnou změnu je dle § 222 odst. 1 zákona nezbytné zadat v zadávacím řízení) mimo zadávací řízení. Optikou toho, zda existuje povinnost provést zadávací řízení nebo nikoliv, lze přistupovat i k výkladu § 222 odst. 3 písm. c) zákona. O významné rozšíření předmětu plnění se bude jednat tedy v okamžiku, kdy by předmět změny závazku byl zadavatel povinen zadávat v zadávacím řízení. Do těchto úvah pak vstupují i nuance spojené s určením předpokládané hodnoty veřejné zakázky, včetně případného sčítání hodnot. Na podporu právě uvedeného argumentu lze uvést, že tímto způsobem lze vykládat bod 36 odůvodnění rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 6. 2008, sp. zn. C-454/06, ve věci *pressetext Nachrichtenagentur GmbH* a zde uvedený odkaz na 11 odst. 3 písm. e) a f) směrnice Rady 92/50/EHS ze dne 18. června 1992 o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na služby.
38. Z posouzení hodnot dodatku a původní smlouvy na veřejnou zakázku (viz bod 110 odůvodnění napadeného rozhodnutí) je ale patrné, že v nyní řešeném případě nemůže být sporu o tom, že o významné rozšíření předmětu veřejné zakázky skutečně šlo. Již plnění dle dodatku by zadavatel byl povinen (s ohledem na jeho hodnotu) zadávat v zadávacím řízení. Tím spíše by byl povinen provést zadávací řízení, kdyby mělo dojít ke sčítání hodnot původní veřejné zakázky a dodatku (viz přiměřeně § 18 odst. 1 zákona).
39. Dlužno uvést, že zadavatel nesnáší proti výše uvedenému posouzení dle napadeného rozhodnutí vlastní argumentaci, pročež právě uvedené posouzení správnosti a zákonnosti dotčeného dílčího závěru napadeného rozhodnutí lze považovat za plně dostačující.

K výroku II

40. Výrok II obviněný nenapadá, a tedy není k jakým rozkladovým námitkám zvláště se vyjádřit. Napadené rozhodnutí jsem v části týkající se tohoto výroku z důvodu výše uvedené závislosti tohoto výroku na výroku prvním posoudil a konstatuji, že Úřad výrokiem II rozhodl v souladu se zákonem.

K výroku III

41. Výrok o uložení pokuty je výrokiem závislým na výroku I, obviněný jej samostatně nenapadá a tedy není k jakým rozkladovým námitkám zvláště se vyjádřit. Souhlasím s Úřadem stran posouzení uložení pokuty, co se týče použitelné právní úpravy, potenciálního promlčení (prekluze) přestupku, povahy a závažnosti přestupku, Úřadem zvažovaných přitěžujících i polehčujících okolností, ev. souběhu přestupků a ekonomické situace obviněného.
42. Dále je třeba posoudit, zda Úřad neuložil pokutu vyšší, než jak to dovoluje § 268 odst. 2 písm. a) zákona. Úřad k tomuto pouze konstatoval v odstavci 188 napadeného rozhodnutí použitelnou právní úpravu a tuto parafrázoval. Už se však nevyjádřil k tomu, zda při určení maximální výše pokuty vycházel z horní hranice dle hodnoty veřejné zakázky, nebo zda použil podpůrné kritérium 20 000 000 Kč horní hranice pokuty a tedy neurčil (výslovně), zda jím vyměřená pokuta nepřesahuje horní hranici pokuty a jak ji zjistil. Bylo by vhodné, aby se Úřad tímto vždy zabýval a uvedl, z jaké maximální výše pokuty vycházel. V tomto případě ale nejde o pochybení, neboť jak vyložím níže, Úřad uložil pokutu v zákonném rozmezí bez

ohledu na to, zda bychom jako horní hranici pro uložení pokuty určili z 10% z ceny veřejné zakázky nebo z podpůrné hodnoty 20 000 000 Kč.

43. V této věci Úřad konstatoval, že obviněný v rozporu se zákonem rozšířil původní plnění veřejné zakázky a fakticky došlo k tomu, že zadal veřejnou zakázku mimo zadávací řízení, aniž by k tomu byl oprávněn. Takto neoprávněně zadanou veřejnou zakázkou je pak plnění poskytnuté na základě dodatku ke smlouvě na veřejnou zakázku. Horní hranice pokuty se tedy určí jako 10% z ceny plnění, jež měl obviněný zadat v zadávacím řízení, avšak neučinil tak – v tomto případě se tedy jedná o cenu plnění dle dodatku. Obdobný přístup platil i za účinnosti ZVZ, kdy změny závazků ze smluv byly zpravidla činěny v jednacím řízení bez uveřejnění a pokud Úřad konstatoval nezákonnost takového postupu, užil pro účely výpočtu maximální vše pokuty cenu zakázky nezákonně zadané v jednacím řízení bez uveřejnění – tedy cenu zadaného plnění (neboli hodnotu změny). Nikoliv například hodnotu veřejné zakázky rozšiřované, včetně změny.
44. Ze znění smlouvy na veřejnou zakázku a jejího dodatku pak vyplývá, že dle článku 6.1. smlouvy na veřejnou zakázku je cena plnění veřejné zakázky 240 374,30 Kč za jeden měsíc. Dle článku 6.1. smlouvy na veřejnou zakázku je smlouva uzavřena na 8 let (96 měsíců). Celková cena plnění veřejné zakázky je tedy 23 075 932,80 Kč. Dle dodatku ke smlouvě na veřejnou zakázku je cena měsíčního plnění veřejné zakázky nově 500 000 Kč měsíčně (dle článku I odst. 2 dodatku). Cena dodatečného plnění je tedy 500 000 - 240 374,30 = 259 625,7 Kč měsíčně. Dodatek nabyl účinnosti k 1. 4. 2017, tedy po 5 měsících platnosti a účinnosti smlouvy (uzavřené 1. 11. 2016). Trvání smlouvy nebylo prodlouženo a změna smlouvy neproběhla retroaktivně. Cena plnění tedy byla zvýšena pro 91 měsíců v částce 259 625,7 Kč měsíčně. Celková cena dodatečného plnění je tedy 23 625 938,7 Kč, z čehož 10% je 2 362 593,87 Kč. Pokuta tedy mohla být úřadem uložena v maximální výši 2 362 593,87 Kč, což Úřad dodržel.
45. Dále pak konstatuji, že pokutu shledávám jako, s ohledem na okolnosti případu, vysokou. Vedou mě k tomu dva dílčí závěry. Zaprvé se v této věci jedná o hraniční problematiku a poměrně obtížné právní hodnocení věci (což ilustruje i průběh správního řízení), nadto v oblasti práva poměrně nové bez významnější rozhodovací praxe Úřadu či soudů. Dále, v původním zadávacím řízení, před změnou učiněnou přezkoumávaným dodatkem, obviněný veřejnou zakázku zadával v otevřeném nadlimitním řízení, tedy vybraný dodavatel byl vybrán na základě zadávacího řízení „nejotevřenějšího a nejprísnejšího“. Byť byl tedy závazek ze smlouvy podstatně rozšířen, původní dodavatel byl vybrán v zadávacím řízení předvídaném zákonem a významná část prostředků vynaložených na pořízení veřejné zakázky byla soutěžena v souladu se zákonem. Na základě výše uvedeného jsem přistoupil ke snížení uložené pokuty. Preventivní funkce pokuty, která jasně indikuje, že takové obcházení zákona není dovoleno, je zachována, avšak okolnosti případu odůvodňují ponížení represivní funkce uložené pokuty. Lze rovněž zmínit, že pokuta je nově ukládána u samé spodní hranice možné výše pokuty. Obviněnému tedy ukládám pokutu ve výši 300 000 Kč.

K výroku IV

46. Výrok o nákladech řízení je výrokem závislým na výroku I, obviněný jej samostatně nenapadá a tedy není k jakým rozkladovým námitkám zvláště se vyjádřit. Stran nákladů řízení pak Úřad postupoval zákonně a správně.

K zákonnosti napadeného rozhodnutí

47. Závěrem konstatuji, že jsem napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska zákonnosti, načež shrnuji, že jsem dospěl k závěru, že Úřad rozhodl v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy.
48. K zákonnosti napadeného rozhodnutí poukazuji, že Úřad zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, na zjištěný skutkový stav aplikoval relevantní ustanovení zákona, která interpretoval ve světle příslušné judikatury. Úřad řádně označil všechny podklady, z nichž při vydání napadeného rozhodnutí vycházel, načež uvedl závěry, které z těchto podkladů zjistil a na jejichž základě dospěl ke svým závěrům. Úřad uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval, řádně odůvodnil jejich použití a výsledné napadené rozhodnutí mám za logické, srozumitelné a plně přezkoumatelné. Současně konstatuji, že jsem nezjistil procesní vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VIII. Závěr

49. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodu uváděných v rozkladu.
50. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

Thomayerova nemocnice, Vídeňská 800/5, 140 00 Praha 4 – Krč

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy